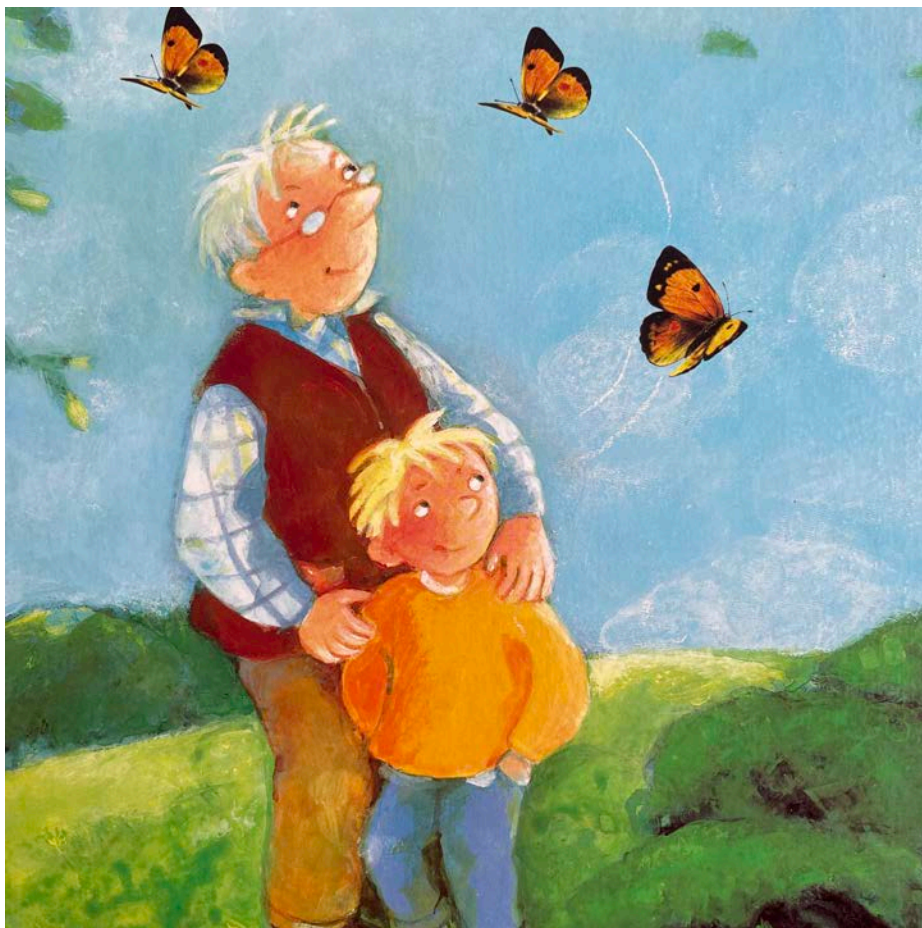

Урзель Шеффлер - Ютта Тімм

Лист з Метеликом

Історія для розради та спогадів.

Історія Урзель Шеффлер

Ілюстрації Ютти Тімм

Переклад Anastasiia Lodkina

1.

Ніклас любить свого дідуся понад усе в світі.

Тому що у нього завжди є час для онука, і разом вони роблять божевільні речі.

Наприклад, подорожують на Північний полюс і будують іглу.

Або майструють піратське гніздо на дереві.

І все це в крихітному саду за будинком дідуся.

З тих пір, як померла бабуся, дідусь живе один в маленькому будиночку на околиці.

«Дім став таким великим, як бабуся пішла», – інколи говорить дідусь.

Йому дуже її бракує. Тому він удвічі щасливіший, коли приходить Ніклас.

2.

Прийшла осінь. З полів зібрали врожай, і дме сильний вітер.

Ідеальний час для повітряних зміїв!

Дідусь розклав на садовому столі все необхідне, щоб майструвати змія:

палички, мотузку, ножиці, клей та папір.

Аж ось і Ніклас нарешті!

3.

Дідусь намалював схему, зробив палички потрібної довжини.

Нікласу можна різати кольоровий папір, щоб обклеїти крила змія.

Ще він робить довгий хвіст з різнобарвних стрічок.

Після малює змію гарненьку мордочку.

«Виглядає дуже добре», – каже дідусь.

«Нашому повітряному змію потрібне ім'я...» – замислюється Ніклас.

«Назвемо його Непомук. Так звали нашого песика», – пропонує дідусь.

«Можливо, він полетить аж за хмари. Тоді Непомук зможе відвідати бабусю на небі»,

– говорить Ніклас.

«Так, він зможе», – каже задумливо дідусь.

Він розвертається, щоб дістати свій велосипед.

4

Дідусь обережно бере повітряного змія під руку.

Сідає на велосипед та їде вздовж садів до луку повітряних зміїв.

Ніклас їде за ним.

Повітряний змій Непомук злітає високо в блакитне небо.

Він зупиняється поміж хмар, що схожі на слонів, овечок та китів.

«Наш Непомук тепер маленький, як метелик»,

— каже дідусь, задумливо дивлячись угору.

«А бабуся нас бачить з неба? Вона радіє, що нам весело?», — розмірковує Ніклас.

«Гадаю, так. У всякому разі, коли ми про неї думаємо, вона завжди дуже близько»,

— задумливо говорить дідусь.

Він показує на метелика, який пурхає перед ними туди-сюди:

«Кожен раз, коли я бачу метелика, я думаю, що це лист від бабусі!»

«Це точно, — каже Ніклас. — Бабуся завжди надсилала листівки, коли кудись їздила».

5.

«Дідусю, тобі не здається, що хмаринки над яблунями схожі на бабусині деруни?»

– раптом запитує Ніклас.

«Так, деруни з яблучним пюре, які ми з тобою їли навипередки! – згадує дідусь.

– Тепер бабуся не може готувати для нас. Але вона розвішує хмаринки, як деруни, над яблунями. Гарна ідея!»

«Востаннє вона пролила пюре на рукав своєї улюбленої кофти», – пригадав Ніклас.

«Так і було. Коли ми зараз говоримо про неї, мені здається, що вона стоїть тут поруч у своїй улюбленій червоній кофті», – тихо говорить дідусь.

6

«Але вона невидима», – каже Ніклас.

«Невидима, як думка. Але думки дуже важливі. Навіть якщо до них не можна

доторкнутися. Невидимі речі в світі такі ж важливі, як і видимі», – говорить дідусь.

«Наприклад, повітря, – розмірковує Ніклас. – Без нього ми не зможемо жити».

«Або любов і дружба, – каже дідусь. – Що то за життя було б без них!»

«І мрії, – додає Ніклас. – Їх теж не можна торкнутись».

7.

За деякий час вітер стихає. Повітряний змій опускається.

«Непомук втомився! – каже дідусь. – Треба швидко бігти з мотузкою проти вітру, щоб він знову піднявся!»

Ніклас намагається, проте Непомук більше не хоче злітати.

Мотузка ослабла, змій хитається, падає і заплутується в гілках яблуні.

8.

«Він зламався?» – стурбовано запитує Ніклас.

«Ні, виглядає досить добре. Я його скину!»

Дідусь вже примітив драбинку, що стоїть біля садового будинку.

«Я думаю, пан Гекер не буде проти. Цей сад належить йому. Я поливаю його квіти, коли він у відпустці», – говорить дідусь.

Він йде крізь садові ворота, притуляє драбину до дерева і лізе вгору.

«Будь обережний!» – кличе Ніклас.

В цю мить ламається гнила гілка, і дідусь падає в траву, як стигле яблуко.

9.

«Дідусь!» – перелякано кричить Ніклас. Але дідусь не відповідає.

На щастя, він ворушить рукою.

«Мій телефон – він у кишені штанів, – стогне дідусь. – Викликай швидку. 112».

Ніклас поспіхом дістає телефон із кишені дідуса.

Він натискає двічі одиницю і один раз двійку.

Він давно знає цей номер, адже його тато – доброволець у пожежній частині.

Відповідає голос оператора екстреної служби.

Ніклас говорить: «Мій дідусь упав з дерева – приїжджайте швидше!»

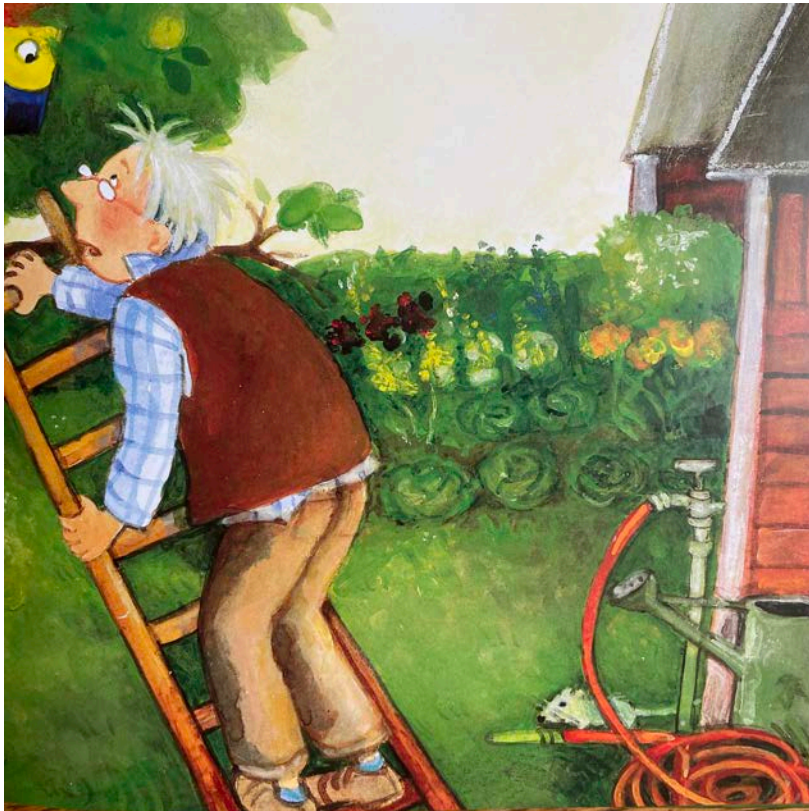
«Де ти, і як тебе звуть?» – запитує чоловік.

«Я Ніклас. Дідусь у саду пана Гекера біля луку повітряних зміїв!»

«Ми будемо за п'ять хвилин! – обіцяє чоловік. – Твій дідусь має не рухатися».

І оскільки він чує страх у голосі Нікласа, то додає:

«Не бійся, Нікласе, ми допоможемо твоєму дідусю!»

10.

Через п'ять хвилин, які здаються Нікласу годинаю, він чує сирену швидкої.

Карета їде прямо через луг до садового паркану. З машини виходить лікар.

«Принесіть ноші та сумку лікаря!» – кричить він фельдшерам та починає оглядати дідуся. Дідусь стискає губи. Помітно, що йому боляче.

«Оце ти наробив, Карле!» – каже лікар, який добре знає дідуся.

Коли він був маленьким хлопчиком, то грав у футбольній команді, яку тренував дідусь.

Він торкається ноги, тоді дідусь голосно стогне.

«Мабуть, перелом. Треба їхати до лікарні» – каже він фельдшерам.

«Можна я поїду з вами?» – питає Ніклас, коли дідуся на ношах везуть у швидку.

«Звичайно! – каже фельдшер. – Можеш сісти поруч з дідусем. Тільки пристебнись».

11.

«Зателефонуйте, будь ласка, моїй доньці, щоб вона знала, що трапилось», – просить дідусь.

Далі йому роблять укол від болю.

12.

«Невже дідусь теж помре?» – стурбовано питає Ніклас, коли мама забирає його з лікарні.

Він досі добре пам'ятає, що після операції бабуся прожила недовго.

«Ні. Дідусь просто деякий час побуде в лікарні. Йому накладуть гіпс, а потім він знову буде вчитися ходити. І ти зможеш навідувати його, коли забажаєш».

13.

Ніклас щодня ходить до дідуся. Спершу з татом, потім з мамою, а згодом сам.

Лікарня знаходиться недалеко. Поряд з дитячим садочком. Він знає дорогу.

Помалу дідусь одужує. Йому вже можна підійматись та робити гімнастику.

Проте він ще не може нормально ходити.

14.

Коли дідусь хоче вийти на вулицю, йому потрібний візок.

«Важчий, ніж дитяча коляска», – зітхає мама, штовхаючи дідуся у візку на гору.

«Дай мені поштовхати. Я сильний!» – каже Ніклас. І везе дідуся через гору, через сад до лавки під буком.

«Я можу ненадовго вас залишити самих? – запитує мама.

– Тоді я принесу морозиво на всіх!»

15.

«Чудово! – каже дідусь. – Мені без горіхів, я вже не можу їх гризти».

Мама біжить, потім озирається, вказує на могутній бук та сміється:

«Ніклас, прослідкуй, щоб дідусь не ліз на дерево!»

Дідусь гигає. «Гадаєш, я на це вже здатний?»

Ніклас розуміє, що його дідусь скоро одужає.

16.

Коли перелом заживає, дідуся відпускають додому.

Проте він ще не може ходити так добре, як раніше.

Інколи в нього паморочиться голова, і щоб не впасти, він має користуватись ходунками.

«Мій гоночний Порше», – називає дідусь свій засіб пересування.

Ніклас супроводжує дідуся, коли той ходить за покупками на своєму “швидкісному авто”.

Вони часто зустрічають когось з ходунками, бо на цій вулиці є будинок для людей похилого віку.

17.

Ніклас раніше не помічав таких речей.

«Ходунки – це дуже практично, – вважає він тепер. – Можна тут речі поскладати

та ще й триматися!»

«Такого винахідника, як ти, ще треба пошукати!» – говорить дідусь.

Коли ходунки порожні, Ніклас може сідати на них зверху, а дідусь везе його до

самісінького магазину.

18.

Через деякий час дідусь знову може нормально ходити. Йому лише потрібна тростина.

Одного сонячного жовтневого дня дідусь і Ніклас гуляють під каштанами в міському парку.

Вони сідають на лаву біля озера і будують плани.

«Завтра ми змайструємо справжній намет індіанців – типі, – обіцяє дідусь. – Бруски та брезент у мене є».

«А вогнище ми розпалимо, як тоді на мій День народження?» – запитує Ніклас.

«Звичайно. Завтра повний місяць. Сад увечері перетвориться на прерію.
Будемо смажити ковбаски,
картоплю і каштани!»

19.

«Дивись, там вгорі каштани-їжачки – виглядають чудово. Я хотів би їх дістати»,

– каже Ніклас, показуючи на пару напіврозкритих каштанів, що висять у них над головою.

«Зараз дістанемо!» – говорить дідусь і підводиться.

«Ні!» - перелякано кричить Ніклас, хапаючи дідуса за рукав.

«Не бійся. Я більше не лажу по деревах, – запевняє дідусь.

– Я тебе підтримаю, а ти сам їх дістанеш».

Ніклас захоплено збирає блискучі коричневі плоди, що випали з зелених шкірок.

«Осінь – прекрасна пора року», – каже дідусь.

20.

«Метелик!» – кричить Ніклас. «На твоєму плечі! Прямо біля вуха».

«Тс! – шепоче дідусь. – Він хоче мені щось сказати».

«Що?»

«Це секретний лист від бабусі», – говорить дідусь.

«І що він каже?»

«Бабуся подумала, що я до неї зібрався, коли виліз на драбину».

«До неї на небо?» – запитує Ніклас.

Дідусь киває: «Але я хочу ще трохи побути з тобою».

21.

«Ти потім відправиш мені секретний лист з метеликом?» – питає Ніклас.

«Пізніше... сподіваюсь, набагато пізніше, - відповідає дідусь і посміхається.

– Поки що я буду надсилати тобі листи і повідомлення електронною поштою або просто приходити, щоб обійняти тебе міцно-міцно, як ось зараз».

Для всіх бабусь, які живуть за хмарами. У.Ш.

